

užé davno posuší in odpade, zeleneli bodo vendar še moji listki okoli tvojega debela in v mnogo lepšej podobi bodeš stalo nego li tvoji bratje.“ Takó je govoril bršljan. — Brest mu odgovori: „ne zaradi prednosti, katero mi obetaš, nego zaradi tvoje slabote, šibkote in nežnosti rad pristanem na tvojo prošnjo. Pripoznam, da ne zazlužiš, ka bi glodali črvi tvoje svitle, usnijaste listke in bi je živali teptale v zemljo.“ Takó je rekel brest in bršljan se ovije okoli njegovega debela, kitéč ga hvaležno sè svojimi svitlo-zelenimi listki, da ga nij bilo lepšega drevesa od njega. Rastla sta oba v lepej prijateljskej zvezi ter se veselila svoje mladosti in čvrstote, napajajóč se z nebesko roso in v vselej družbi prijaznih sapic, ki so tihotno dihale okoli njú. Ljubila sta se s pravo bratovsko ljubeznijo. — A ko pride jesen in se začnè brestovo listje rumeníti, veníti in odpadati, jelo je drevesce žalovati in reče mlajšemu prijatelju: „huda je zima in mrzla; mnogo mojih bratov je v hudem mrazu užé ozeblo in se posušilo, da se potem v pomladi nijso več oblekli v zeleno listje, ker mraz jim je umoril stržen. O da bi se le tudi meni kaj takega ne zgodilo! Potem bi bila pretrgana tudi najina prijateljska vez!“

Bršljan ga tolaži, govoreč: „tudi mrtvega te hočem tako zvesto opletati, kakor zdaj, ko si še v mladostnej lepoti. Nikdar se ne ločim od debela, ki me je tako prijazno varovalo in redílo.“

A nekega leta je pridirjala strašno huda zima. Potoki so zmrzovali, reke so bile pokrite z ledeno skorjo, in zemljo je čez in čez pokrivala debela snežena odeja. Ptíci so plašno frfotali okrog in si iskali gorkega podstrešja, da bi se zavarovali pred hudim mrazom. Mraz je pritisnil in stiskal stržen v drevesih. To vidéč, vzdihnil je bršljan, rekóč: „kako se počuti dobri brest, da bi ga le mraz ne umoril!“

Naposled pride pomlad. Beli zvonček in duhteča vijolica pomolíta svoji glavíci k višku ter pogledata na beli dan, je-li užé gorkeje híva. Breza položene svoje zelenkaste mačice (abranke) in jabolka in črešnje se okítijo z belim in rudečkastim cvetjem. A brestovi omladi so goli in prazni; noben popek in noben listek neče pognati. Zdaj vikne bršljan, rekoč: „joj meni! mrtev je moj zvesti varuh in moj najljubši prijatelj; ne morem se veseliti vesele pomladi, ker sem sam in zapuščen.“ A druga drevesa rekó žalujočemu bršljanu: „čimu se še spenjaš po umrlem brestu? Odtergaj se od njega ter pridi k nam, ki smo še čvrsta in zelena.“ — Ali bršljan jim odgovori: „nijsem tako nehvaležen, da bi dobroto umrlega drevesa s toliko prevzetnostjo vračeval! Moji svitlo-zeleni listki so prijazno objemali živega prijatelja, objemajo naj ga tudi mrtvega, ter mu naj bodo venec mrtvaške žalosti in v spomin moje hvaležnosti.“

Takó je govoril bršljan in se je še čvrsteje ovijal okoli debela umrlega bresta.

Opomín k petju.

V petji oglasímo,
Zdaj se zložno mi;
Glase povzdignímo,
Da vse zazvení.

Vsacemu je drago,
Čuti glas sladák,
Če se v petji blago
Združí zbòr krepák.

Germí, pesen krasna!
Dvigaj nam sercé;
Zvòni, pesen glasna,
Čez dolí, goré!